

РЕШЕНИЕ

№ 7934

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7323** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. П. Х. чрез адвокат Г. М. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002355 от 22.05.2023 г., издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор при СДВР, отдел ПП, с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на П. Х. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбоподателят сочи липса на посочване на фактическо основание за издаване на акта, както и че Заповед № 23-4332-002162/07.05.2023г. не е влязла в сила, тъй като същата е обжалвана.

Ответникът по жалбата - редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

От фактическа страна съдът намира за установено следното.

На П. П. Х. е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 959762/22.05.2023г. г. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 22.05.2023 г. около 00.58 ч. в [населено място], Х. управлява лек автомобил "Шкода О." с рег. [рег.номер на МПС] , негова

собственост, като след справка е установено, че водачът не представя СУМПС, поради това че му е отнето свидетелството за правоуправление на осн. чл. 171 т.1 б.Б от ЗДвП.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на жалбоподателя Х. е наложена принудителна административна мярка - "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 22.05.2023 г. около 00.58 ч. в [населено място], Х. управлява лек автомобил "Шкода О." с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Х., който не може да представи СУМПС. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

От правна страна съдът счита следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес - адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 81213-1527 от 09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 33, т.9 от ЗМВР са определени основните структури на МВР, които да изпълняват контрол за движение по пътищата, Заповед № 513з 1618/26.02.2018г. на директор на СДВР , с която се определят лицата , които да издават ЗППАМ по посочените в нея текстове от ЗДвП, /вкл. по чл. 171, т. 2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП № 21-0304-000207 от 18.07.2021 г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН

принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002355 от 22.05.2023 г., е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Приложената на Х. с обжалвания административен акт ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 22.05.2023 г. около 00.58 ч. в [населено място], Х. управлява лек автомобил "Шкода О." с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Х., който не може да представи СУМПС, тъй като същото му е отнето на осн.чл.171 т.1 б"б" от ЗДвП.

Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", от ЗДвП , а именно водачът Х. управлява собственото си МПС при условията на отнето свидетелство за правоуправление по административен ред.

Административният орган е изпълнил задължението си за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните факти по случая. Безспорно се установяват обстоятелствата при които е извършено нарушението. Тези факти нито се отричат, нито са оборени по делото с ангажиране на допустими и относими доказателства, поради което съдът приема за безспорно установено, че е нарушена забраната по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като така установеното нарушение е юридическият факт, пораждащ правомощието на административния орган да наложи на собственика на моторното превозно средство ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Оспорената заповед е издадена и при точно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасност на движението и преустановяване на административни нарушения. Видно от представената справка за нарушител/водач, издадена по отношение на Х. - л.12 от делото, за същия няма данни към момента на извършване на нарушението да има СУМПС, като в справката същото е със статус в АНД и БДС, съответно "отнето". След като липсват данни за налично свидетелството за управление на МПС, то водачът не следва да управлява МПС и е налице хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", от ЗДвП. В случая, административният орган не само е имал право, но и задължение да издаде заповед за прилагане на предвидената в чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП принудителна административна мярка, доколкото нормата е императивна и органът действа в условията на обвързана компетентност, т. е. преценката и мотивите за прилагане на принудителната мярка са направени от законодателя при създаване на

правната норма.

Наложената принудителна административна мярка е съобразена и с целта на закона, установена както в обществен интерес, така и в интерес на самия водач - да се гарантира безопасността на движението по пътищата, като се предотвратят тежките последици при управление на МПС от водачи, които са неспособни и представляват сериозен риск както за себе си, така и за останалите участници в движението по пътищата. Не се установява и засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото за постигане на целта, за която е издадена оспорената заповед. В този смисъл не са налице основания нито за отпадане на процесната принудителна административна мярка, нито за намаляване на срока на действие.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Целта на принудителните административни мерки, налагани по реда на чл. 171 от ЗДвП е да се осигури безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Конкретно, принудителна административна мярка, приложена по реда на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, видно от съдържанието на същата законова норма, е преустановителна по характера си, т. е. тя се налага за да се преустанови извършването на едно нарушение, като цели възстановяването на законосъобразното фактическо състояние. Това предполага към датата на издаване на административен акт за прилагане на ПАМ, административното нарушение да съществува. В случая административният орган правилно е отчетел факта, че се касае за прилагане на преустановителна ПАМ, като законоустановените изисквания за взетото административно решение са обективирани към датата на волеизявлението на административния орган, последното е задължително условие за точното прилагане на закона.

Неоснователни са възраженията на адв. М. относно компетентността на издателя на АУАН, която следва да се провери в производство пред СРС по реда на ЗАНН, както и не са относими към настоящето производство всички възражения свързани с издаването на друга ЗППАМ, която може да е обект на съдебен контрол по друго съдебно производство, доколкото в административното правораздаване не е допустим инцидентен съдебен контрол.

Липсват основания да се приеме, че правото на защита на жалбоподателя е нарушено съществено, т.е. до такава степен, че извършителят да не може да разбере в какво се изразява извършеното от него нарушение на правилата на ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата за неоснователна.

При този изход и поради липса на заявено искане за разноски на ответника не се дължат такива.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. Х. чрез адвк. Г. М. против Заповед за прилагане на

принудителна административна мярка № 23-4332-002355 от 22.05.2023 г., издадена от М. Ц. М. – полицейски инспектор при СДВР, отдел ПП, с която заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, на П. Х. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на ППС", за срок от шест месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: